

Power, Communication and Politics in the Nordic Countries

Af Eli Skogerbø, Øyvind Ihlen, Nete Nørgaard
Kristensen og Lars Nord (red.) Nordicom, 2021, 396 pp.

JAKOB LINAA JENSEN
Aarhus Universitet

“Findes der en nordisk model for politisk kommunikation”? Sådan indledes denne bog, der såvel bredt som dybt forsøger at indfange fænomenet politisk kommunikation med et særligt fokus på de nordiske lande. Der ligger altså her, som i anden forskning i medier og politik, en implicit oplevelse af, at de nordiske lande er noget særligt og har noget særligt at tilbyde. Bogen er ifølge redaktørerne selv en opdatering af Jesper Strömback, Mark Blach-Ørsten og Toril Aalbergs *Communicating Politics: Political Communication in the Nordic Countries* fra 2008. Med et sådant værk ligger man naturligvis inden for et komparativt mediesystemisk perspektiv, men det er redaktørernes ambition også at bevæge sig hinsides dette og bidrage med dybdegående analyser af konkrete forhold.

Disse ambitioner ses også i bogens opbygning, hvor der først følger introducerende kapitler om forholdet mellem medier og politik i henholdsvis Danmark, Island, Finland, Norge og Sverige. Kapitlerne er ret ens i opbygningen og bidrager dermed til det komparative perspektiv. Med en dansk medieforskers gennemsnitlige kendskab til de øvrige landes mediesystemer og politiske landskaber er der måske ikke så meget nyt at hente, men for forskere og andre uden for Norden (ikke mindst i den angelsaksiske verden, hvor der jo er en stor og stigende interesse for nordiske velfærdsstater og politiske systemer) formår kapitlerne at give en nyttig og oplysende introduktion.

I bogens anden del følger en række mere konkrete casestudier, gående fra det mere overordnede til det endog meget detaljerede. Der er Sigurd Allerns og andres meget overordnede artikel om udviklingstendenser og udfordringer i nordisk politisk journalistik tillige med overblik over valg og politisk kommunikation skrevet af

David Hopmann og Rune Karlsen. I den anden ende af skalaen er der artikler, der fokuserer på lobbyisme, minoritetsgrupper og alternative højrefløjsmedier.

Selv om artiklerne på hver deres måde kaster lys over aspekter af det nordiske politiske kommunikative landskab, kan det for en udenforstående virke lidt tilfældigt, hvad der er blevet plads til, og hvad der er udeladt. Derfor kan bogen ikke anbefales som en tilbunds gående systematisk gennemgang af dens emnefelt, men mere som en "reader", en appetitvækker der giver mod på at læse mere om det, der måtte interessere. Redaktørerne har ret i, at bogen er en tiltrængt opdatering af værket fra 2008. Denne anmelder synes generelt, at der er tale om et værk af udmærket faglig og akademisk kvalitet, men målgruppen er måske i allerhøjeste grad læsere uden for Norden. Man må derfor håbe, at bogen formår at nå uden for en nordisk kontekst, for det fortjener den.

JAKOB LINAA JENSEN

Lektor

Institut for Kommunikation og Kultur

Aarhus Universitet

linaa@cc.au.dk